

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Ι ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Μεταξύ των διαφόρων λαών της γης υπάρχουν μερικοί οί όποιοι πιστεύουν ότι η ψυχή ενός νεκρού μετά θάνατον πηγαίνει και μπαίνει στο σώμα ενός άλλου ζωντανού πλάσματος. Κι' έτσι εξακολουθεί πάλι να ζή μια καινούργια ζωή.

Όταν μάλιστα το πλάσμα στο οποίο σπεύδει να εγκατασταθή η ψυχή ενός νεκρού τύχη να είνε άνθρωπος, τότε το φαινόμενο αυτό λέγεται μετεμψύχωσις.

Πολλοί λαοί, λοιπόν, πιστεύουν, ότι η ψυχή ενός παππού ή μιας γιαγιάς εγκαθίσταται συνήθως στο κορμί του εγγόνου τους. Τήν πεποίθησί τους αυτή δε τήν στηρίζουν, όσοι λαοί τήν πιστεύουν, στην ομοιότητα που παρουσιάζεται συνήθως μεταξύ πάππων και εγγόνων.

Κατηγορηματικώτατοι στην πεποίθησί τους αυτή είνε κυρίως όλοι οί Ιθαγενείς της Κεντρικής Αυστραλίας. Αυτόι πιστεύουν απόλυτως, ότι η ψυχές των νεκρών ξαναζούν ως μικρά βρέφη, για να εξακολουθήσουν κατόπιν τήν κανονική τους ανάπτυξη μέχρι της στιγμής πάλι του θανάτου των. Επομένως, και σύμφωνα με τήν πεποίθησι αυτή, για τους Αυστραλούς κάθε ζωντανός δέν είνε τίποτε άλλο παρά μια μετενσάρκωσις ενός νεκρού...

Πώς γίνεται, όμως, αυτή η μετενσάρκωσις;

Οί Αυστραλοί τήν φαντάζονται ως εξής: Μόλις πεθάνη ένας άνθρωπος, η ψυχή του βγαίνοντας απ' το κορμί του, αρχίζει να τριγυρίζει γύρω απ' το πτώμα, δισταχτική. Αναγκάζεται κατόπιν ή να σκαρφαλώση σε κανένα δένδρο ή να κρυφτή πίσω από κανένα βράχο, μόλις γίνη ο ένταφιασμός του νεκρού.

Έτσι κρυμμένη τώρα η ψυχή, ένεδρεύει ύπομονετικά επί ήμέρες, μέχρις ότου περάση από κοντά της καμιά ύπανδρη γυναίκα. Τότε βγαίνει βιαστικά απ' τον κρυψώνα της, πλησιάζει τήν ανύποπτη γυναίκα και χώνεται μέσα στο κορμί της είτε απ' το άνοιχτό στόμα της, είτε απ' τα ρουθούνια της...

Έτσι, το πρώτο παιδί που θα γεννηθή κατόπιν απ' τή γυναίκα αυτή, θάχη στο σώμα του τήν ψυχή του πεθαμένου!

Τήν πρόληψι αυτή των μακρυνών Αυστραλών, τήν έχουν κι' όρισμένες φυλές της Ίνδοκίνας. Εκεί, μόλις γεννηθή το νήπιο σε μια οικογένεια, άμέσως φωνάζουν τον μάγο της φυλής. Εκείνος, αφού προσευχηθή πρώτα, κατόπιν αναγνωρίζει στο πρόσωπο του νεογενήτου βρέφους ποιός ακριβώς απ' τους προγόνους του μετενσάρκωθηκε στο σώμα του. Και τότε έπακολουθεί ή βάπτισις του βρέφους, στο οποίο δίνουν το όνομα του προγόνου του εκείνου.

Στήν δυτική Αφρική, οί Ιθαγενείς Γιουρούμπας, μόλις γεννηθή κανένα παιδί, προσεύχονται στους θεούς των, για να τους φανερώση ποιός από τους προγόνους τους έχει μετενσάρκωθή στο παιδί αυτό. Κατόπιν δε χαιρετούν στο παιδί αυτό, τον μετενσάρκωμένο πρόγονό τους, φωνάζοντας: «Ξανάρθες! Ξανάρθες πάλι επί τέλους ανάμεσά μας!»

Οί διάφοροι, ωστόσο, λαοί που πιστεύουν στην μετενσάρκωσι, διαφωνούν μεταξύ τους ως προς τή στιγμή που συντελείται αυτή. Άλλοι απ' αυτούς πιστεύουν ότι η μετενσάρκωσις γίνεται κατά τήν στιγμή της συλλήψεως του παιδιού και άλλοι κατά τήν στιγμή της γεννήσεώς του. Οί Έλγκάγιος της αφρικανικής Κένυας πιστεύουν ότι

η μετενσάρκωσις αρχίζει τή στιγμή ακριβώς που το παιδί βαφτίζεται με το όνομα του προγόνου του, ο οποίος έχει μετενσάρκωθή σ' αυτό...

Επίσης στην Χρυσή Άκτι πιστεύουν ότι τα πεθαμένα παιδιά μετεμψυχώνονται σ' άδελφια τους που γεννιούνται άμέσως μετά τον θάνατό τους.

Οί Τλίγκιτς της Αλάσκας πιστεύουν πως, όταν μια γυναίκα έγκυος όνειρεύεται κάποιον πεθαμένο συγγενή της, το παιδί που θα γεννηθή ή γυναίκα αυτή, θάχη τήν ψυχή του συγγενούς αυτού, γι' αυτό δε ακριβώς το λόγο του δίνουν το όνομά του.

Στα χωριά των Έσκιμών του Βεριγγείου πορθμού, το πρώτο παιδί που θα γεννηθή σε μια οικογένεια έπειτ' από ένα θάνατο, βαφτίζεται με το όνομα του νεκρού αυτού.

Οί Ίνδοί Χόπι της Αριζόνας συνήθιζαν να χαράζουν ένα όρομο μεταξύ του τάφου ενός νεκρού και του σπιτιού του, για να μη συναντήση ή ψυχή του κανένα έμπόδιο, όταν θα πάη να μπή στο σώμα του πρώτου παιδιού που θα γεννηθή μέσα στην οικογένειά του.

Για τον ίδιο λόγο κ' οί Έρυθρόδερμοι Χούρον έθαβαν τους νεκρούς τους στην άκρη των δρόμων: έτσι θα μπορούσαν ή ψυχές τους να τρυπώσουν στο σώμα της πρώτης γυναίκας που θα περνούσε από κει και να μετενσάρκωθούν στο πρώτο παιδί που θα γεννούσε αυτή.

Για τον αυτόν ακόμα λόγο οί Άλγκονκίνιοι Ίνδοί έβαζαν τις γυναίκες που ήθελαν να γίνουν μητέρες να παραστέκουν τους έτοιμοθανάτους για να τρυπώση ή ψυχή τους στο σώμα τους και ν' αποκτήσουν παιδί.

Οί Ίνδοί της Βρετανικής Κολομβίας, τέλος, όταν πέθαινε κανείς, ο γιατρός της φυλής τον φιλούσε στο στόμα για να πάρη τήν πνοή του. Κατόπιν φιλούσε στο στόμα μια γυναίκα έτοιμόγεννη, για να πάρη το παιδί που θα γεννούσε τήν ψυχή του νεκρού. Τα παιδιά αυτά τα σεβόντουσαν εξαιρετικά και τα θεωρούσαν ιερά. Συχνά μάλιστα, όταν μεγάλωναν, τα έκαναν άρχηγούς των.

***

Εφόσον τα ζώα —κατά τήν πεποίθησι των διαφόρων λαών— έχουν κι' αυτά ψυχή, δέν είνε καθόλου δύσκολο σε μια ανθρώπινη ψυχή να ξαναπαρουσιαστή με μορφή ζώου.

Οί Ιθαγενείς Πιπαρότσες, πάλι, πιστεύουν ότι ή ψυχές μπορούν να μετεμψυχωθούν σε ζώα κάθε είδους: ίπποποτάμους, χοίρους, ύαινες, λέοντες, λεοπαρδάλεις, έλέφαντες και έρπετά. Ένας άνθρωπος μάλιστα μπορεί να διαλέξη από ζωντανός σε ποιό από τα παραπάνω ζώα θέλει να μετεμψυχωθή, μα πρέπει να τον βοηθήση σ' αυτό και ή μαγεία. Με τήν συνδρομή των μάγων, λοιπόν, τα σκουλήκια που βγαίνουν απ' το σώμα του ανθρώπου αυτού όταν πεθάνη μεταμορφώνονται στο ζώο που ήθελε να μετεμψυχωθή.

Πάντως, μονάχα ή ψυχές των βασιλέων μπορούν να μετεμψυχωθούν σε λέοντες.

Οί Ιθαγενείς Μπαρότσες, πάλι, πιστεύουν ότι οί βασιλείς και οί άρχηγοί φυλών μετεμψυχώνονται σε ίπποποτάμους. Λιγότερο λαμπρό είνε το μέλλον που περιμένει τις ψυχές των φτωχών οί όποιοι μπαίνουν σε κορμιά χιμπαντζήδων.

Κατά τήν πεποίθησι των Κόντ της Αφρικής, ένας άνθρωπος του οποίου ή οικογένεια σβύνει μετά τον θάνατό του, είνε άμετακλήτως καταδικασμένος να μετεμψυχωθή σε βάτραχο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Θα μιλήσουμε για πιο παράδοξες ακόμα πεποιθήσεις πρωτογόνων λαών.

